ஓம்

ஸ்ரீ பரமாத்மனே நம :

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

புருஷோத்தம யோகம்

மகா புருஷர்கள் சம்சாரத்தைப் பலவிதமான எடுத்துக் காட்டுகளால் புரியவைக்கப் பாடுபட்டிருக்கின்றனர். சிலர் இதனை 'பவாடவி' என்றும், மற்றும் சிலர் 'சம்சார சாகரம்' என்றும் கூறுகின்றனர். நிலைகளின் பாகுபாட்டினால் இதனை பவ நிதி, பவக் கிணறு என்றும் சொல்கிறார்கள். சில சமயம் இதனைப் பசுக்கள் செல்லும் பாதையுடன் ஒப்பிடுகிறார்கள். அதாவது புலன்களின் ஆயத்தனம் எவ்வளவு இருக்கிறதோ அந்த அளவு சம்சாரமும் இருக்கிறது. கடைசியில் பவசாகரமும் உலர்ந்து விட்டது என்ற நிலை வந்துவிடும். இந்த சம்சாரம் ஒரு கடலா? யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சம்சாரத்தைக் கடலுக்கும் மரத்திற்கும் சமமாகக் கூறுகிறார். பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் அவர் கூறியிருக்கிறார் – எவன் எனது ஒப்பற்ற பக்தனாக இருக்கிறானோ அவனை சம்சார சாகரத்திலிருந்து விரைவில் மீட்டுக் கொண்டு வருவேன் !

இந்த அத்தியாயத்தில் சம்சாரத்தை ஒரு மரம் என்றும், இதை வெட்டியெறிந்து யோகிகள் அந்தப் பரம பதத்தைத் தேடுகின்றனர் என்றும் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். மேலே பார்ப்போம்.

பகவான் கூறுகிறார் :

ஊர்த்தவ-மூல-மத: சாக-மஷ்வத்தம் ப்ராஹு-ரவ்யயம்
ச்சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணானி யஸ்தம் வே த ஸ வேதவித் 1

அர்ஜுனா ! மேலே பரமாத்மா என்ற வேர் உள்ளதும், கீழே இயற்கையைக் (பிரகிருதியை) கிளையாகக் கொண்டதுமான சம்சாரம் என்ற ஆலமரத்தை அழிவற்றது என்று கூறுகிறார்கள். (மரமோ நாளை வரைக்கும் நிலைத்திராமல், வெட்டினாலும் அழியாததொன்றாகும்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி இரண்டு பொருள்கள் அழியாதவை — வேதங்கள் — இந்த அழியாத சம்சாரம் என்ற மரத்தின் கிளைகள் ஆகும். எவன் இந்த சம்சாரம் என்ற மரத்தை அறிந்து கொள்கிறானோ அவனே வேதத்தை அறிபவனாகிறான்.

எவன் இந்த சம்சாரத்தை அறிந்து கொள்கிறானோ, அவனே வேதத்தை அறிந்து கொள்பவன். புத்தகத்தை மட்டும் படிப்பவன் வேதத்தை அறிந்து கொள்பவனாக மாட்டான். புத்தகங்கள் படிப்பதனால் அங்கு செல்வதற்குரிய ஊக்கம் கிடைக்கிறது. இலைகளுக்கு உவமையாக வேதங்களைக் கூறுவதற்கு என்ன காரணம்? உண்மையில் ஜீவன் அலைந்து திரிந்து கடைசிப் பிறவி எடுக்கிறது. அங்கிருந்துதான் வேதங்களின் அந்த சந்தஸ்கள் (நன்மையைத் தருபவை) ஊக்கம் அளிக்கின்றன. எனவே அங்கிருந்து அவற்றின் உபயோகம் தொடங்குகிறது. அங்கிருந்து தான் அலைந்து திரிதல் முடிவு பெறுகிறது. ஜீவன் உருவத்தை நோக்கி முன்னேறுகிறது.

அதஸ்-சோர்த்வம் ப்ரஸ்ருதாஸ்-தஸ்ய ஷாகா
குண-ப்ரவ்ருத்தா விஷய-ப்ரவாலா:
அதஸ்ச மூலான்-யனுஸந்ததானி
கர்மானுபந்தீனி மனுஷ்யலோகே 2

சம்சாரம் என்னும் மரத்தின் கிளைகள் குணங்களால் செழிப்படைந்து, விஷயங்களாக தளிர்விட்டுக் கிளைகளாகக் கீழும் மேலும் படர்ந்திருக்கின்றன. கீழே புழு, பூச்சி வரையிலும், மேலும் தெய்வீக உணர்வுகளிலிருந்து பிரம்மம் வரையிலும் எங்கும் பரவியுள்ளது. மானுட உலகில் வினையை விளைவிப்பவைகளாக அதன் வேர்கள் பிணைக்கின்றன. மற்றைய யோனிகள் எல்லாம் போகம் அனுபவிக்கவே பிறக்கின்றன. மனித யோனி மட்டுமே கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பிணைப்பைத் தயார் செய்கிறது.

ந ரூப-மஸ்யேஹ ததோபலப்ப்யதே
நாந்தோ ந சாதிர் ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்டா
அஷ்வத்தமேனம் ஸுவிரூடமூலம்
அஸங்க ஷஸ்த்ரேண த்ருடேன ச்சித்வா 3

ஆனால் எப்படி சொல்லப்பட்டதோ, அப்படி இந்த சம்சார மரம் இங்கு தோன்றவில்லை. ஏனெனில் இதற்கு தொடக்கமும் இல்லை, முடிவுமில்லை. மாறான நிலையும் இல்லை.(ஏனெனில் மாறுதலுக்கு உள்ளானது) இந்த திடமான மூலத்தையுடைய 'சம்சாரம்' என்ற மரத்தை வைராக்கியம் என்ற ஆயுதம் மூலம் வெட்ட வேண்டும். (சம்சார மரத்தை வெட்ட வேண்டும். அரச மரத்தின் வேரில் பரமாத்மா இருக்கிறார் என்றோ, அரசமரத்தின் இலை வேதம் என்றோ, அதற்கு ஆரத்தி எடுக்க வேண்டும் என்றோ கட்டாயமில்லை.)

இந்த சம்சாரம் என்ற மரத்தின் மூலத்தில் பரமாத்மாவே பீஜ வடிவில் (விதையாக) பரந்து நிற்கிறார் என்றால் அதனை எப்படி வெட்டுவது? திடமான வைராக்கியம் மூலம் இந்த பிரகிருதியின் தொடர்பை வெட்டிக் களைய வேண்டும். இதுதான் வெட்டுதல் என்பதற்கான பொருள். வெட்டுவதால் என்ன பயன்?

தத: பதம் தத் பரிமார்க்கிதவ்யம்
யஸ்மின் கதா ந நிவர்த்தந்தி பூய:
தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ 4

திட வைராக்கியத்தால் சம்சார மரத்தை வெட்டிய பிறகு அந்தப் பரம பதத் தலைவரான பரமேஸ்வரனை நன்கு தேட வேண்டும். அதில் முழுமையாக ஈடுபடும் ஜீவன்கள் பிறகு சம்சாரத்தில் மூழ்காமல் வைராக்கிய நிலையை அடைகின்றனர். ஆனால் அதனைத் தேடுவது எப்படி சாத்தியம்? இதற்கு சமர்ப்பண உணர்வு தேவை என்று யோகேஷ்வர் கூறுகிறார். எந்தப் பரமேஸ்வரனிட மிருந்து புராண சம்சார மரத்தின் பிரவிருத்தி விரிவைப் பெற்றுள்ளதோ, அந்த ஆதி புருஷனை நான் சரணடைந்துள்ளேன் என்கிறார் (அவருடைய சரணத்தை அடையாவிட்டால் மரம் அழியாது) சரணடைந்து வைராக்கியத்தில் நிலைத்த ஜீவன் மரம் அழிந்தது என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்ளும்? அதற்கு அடையாளம் என்ன?

இதுபற்றிக் கூறுகிறார் :

நிர்-மான-மோஹா ஜித ஸங்கதோஷா
அத்த்யாத்ம-நித்யா விநிவ்ருத்த-காமா:
த்வந்த்வைர் விமுக்தா: ஸுகது:க்க ஸம்ஞைர்-
கச்சந்த் யமூடா: பத-மவ்யயம் தத் 5

மேற்கூறிய சமர்ப்பண உணர்வினால் எவனுடைய மோகமும், ஆணவமும் அழிகிறதோ, வேட்கை என்னும் சேர்க்கை தோஷத்தை எவன் வெல்கிறானோ, எவனுடைய கவனம் பரமாத்மாவின் வடிவிலேயே எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கிறதோ, எவனுடைய விருப்பங்கள் அழிந்து விட்டிருக்கின்றவோ, அத்தகைய இன்ப, துன்பம் என்னும் இருமைகளைக் கடந்த ஞானி அந்த அழிவற்ற பரமபதத்தைப் பெறுகிறான். எதுவரை இந்நிலை அடையப் பெறாமல் இருக்கிறதோ அதுவரை சம்சாரம் என்னும் மரம் அழிவதில்லை. இதற்கு வைராக்கியம் மிக மிக அவசியமாகும். அந்த பரம பதத்தின் உருவமென்ன? யார் இதைப் பெறுகிறார்கள்?

ந தத்-பாஸயதே ஸூர்யோ ந ஸஸாங்கோ ந பாவக:
யத்-கத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத்-தாம பரமம் மம 6

அந்த பரமபதத்தை சூரியனோ, சந்திரனோ, அக்னியோ, பிரகாசிக்கச் செய்ய முடியாது. எந்த பரமபதத்தை அடைந்த பிறகு மனிதன் மறுபடியும் சம்சாரத்திற்கு வருவதில்லையோ அதுவே என்னுடைய மேன்மையான இடமாகும். அதாவது அத்தகை யோருக்கு மறு பிறவி இருப்பதில்லை. இந்தப் பதத்தை அடைவதில் எல்லோருக்கும் சமமான அதிகாரம். இதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

மமைவாம்ஸோ ஜீவ-லோகே ஜீவ பூத:ஸநாதன:
மன:ஷஷ்டானீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதி-ஸ்த்தானி கர்ஷதி 7

ஜீவ யோகம் என்ற இந்த உடலில் (உடலே உலகமாகும்) இந்த ஜீவாத்மா எக்காலத்தும் என்னுடைய அம்சமே ஆகும். அதுவே இந்த குணங்களின் மாயையில் நிலைத்து ஐம்புலன்களையும் மனத்தையும் வசப்படுத்துகிறது. அது எப்படி?

சரீரம் யதவாப்னோதி யச்சாப்-யுத்க்ராம தீஸ்வர:
க்ருஹீத்வைதானி ஸம்யாதி வாயுர்-கந்தானிவாசயாத் 8

எவ்வாறு வாயு, மணம் நிரம்பிய இடத்திலிருந்து மணத்தைக் கிரகித்து தன்னுடன் எடுத்துச் செல்லுகிறதோ அதுபோன்று உடலின் சுவாமியான ஜீவாத்மா தனது முந்தைய உடலை விட்டுச் செல்லும்போது, அதிலிருந்து மனம், புலன்கள் ஆகியவற்றின் வினைப் பயன்களை ஈர்த்துக் கொண்டு (தன் வயப்படுத்தி தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று) பின் எந்த உடலில் பிறக்கிறதோ அதில் அவற்றையும் பிணைக்கிறது. (அடுத்த உடல் இப்போதே நிச்சயிக்கப் படுமானால் மாவினாலான உருண்டை செய்து யாருக்கு அனுப்புகிறாய்? அதைப் பெற்றுக் கொள்பவன் யார்? எனவேதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் பிண்டம் அளிக்கும் செயல் மறைந்து போகும் என்று நீ நினைப்பது உனது அஞ்ஞானமல்லவா என்று கூறுகிறார்).

அங்கு சென்று பிண்டத்தின் வேலை என்ன? மனத்துடன் கூடிய ஆறு புலன்கள் யாவை?

ஸ்ரோத்ரஞ் சக்ஷு: ஸ்பர்ஷனஞ்ச ரஸனம் க்ராணமேவ ச
அதிஷ்ட்டாய மனஸ்சாயம் விஷயானுபஸேவதே 9

அந்த சரீரத்தில் நிலைத்து ஜீவாத்மா, செவி, கண், மெய், நாக்கு, மூக்கு, மனம் ஆகியவைகளைத் தனதாக்கிக் கொண்டு இவற்றின் மூலமாக சிற்றின்பங்களை அனுபவிக்கிறது. ஆனால் அவைகள் அப்படிச் செய்வதாக எல்லோரும் காண்பதில்லையே!

இதுபற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

உத்க்ராமந்தம் ஸ்திதம் வாபி புஞ்ஜானம் வாகுணான்விதம்
விமூடா நானுபஸ்யந்தி பஸ்யந்தி ஜ்ஞான சக்ஷுஷ: 10

உடலை விட்டுச் செல்லும்பொழுதும், உடலில் நிலைத் திருக்கும் பொழுதும், சிற்றின்பங்களை அனுபவிக்கும் பொழுதும், மூன்று குணங்களோடு கூடி இருக்கும்பொழுதும், ஜீவன் மூடரோ, அஞ்ஞானியோ அறிந்து கொள்ளமாட்டார். ஞானக் கண் உள்ளோர் மட்டுமே அதை அறிவர், காண்பர். அதன் சரியான நிலையைத் தெரிந்து கொள்வர். அத்தகைய 'ஞானக் கண்' எவ்வாறு கிட்டும்?

யதந்தோ யோகினஸ்சைனம் பஸ்யந்த்யாத்மன்-யவஸ்த்திதம்
யதந்தோ ப்யக்ருதாத்மானோ நைனம் பஸ்யந்த்-யசேதஸ: 11

யோகி மக்கள் சித்தத்தை எல்லா இடங்களிலிருந்தும் இழுத்து வயப்படுத்தி தனது இதயத்தில் முயற்சி செய்து ஆன்மாவின் நேர் தரிசனம் பெறுகிறார். செயலற்ற ஆன்மாவை உடையவர்கள் அதாவது களங்கமற்ற அந்தக்கரணத்தை (உட்கருவியை) உடையவர்கள் அதாவது களங்கமற்ற அந்தக் கரணத்தை உடைய அஞ்ஞானிகள் முயற்சி செய்தும் இந்த ஆன்மாவை அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. (ஏனென்றால் அவர்களது அந்தக்கரணம் வெளி உலகப் பிரவிருத்திகளினால் சிதறிக் கிடக்கிறது) சித்தத்தை எல்லா இடங்களிலிருந்தும் வயப்படுத்தி அந்தராத்மாவின் முயற்சி செய்யும் பக்தர்கள் அதைப் பெறும் தகுதியைப் பெறுகிறார்கள். எனவே அந்தக் கரணத்திலிருந்து ஸ்மரணம் செய்வது மிகவும் அவசியமாகும். மகாத்மாக்களின் மகிமைகளை (முன்பே கூறிவந்த) விளக்குகிறார் --

யதாதித்ய-கதம் தேஜோ ஜகத்-பாஸயதேகிலம்
யச்-சந்த்ரமஸி யச்சாக்னௌ தத்-தேஜோ வித்தி மாமகம் 12

சூரியனிடமிருந்து பெறும் உலகம் முழுவதையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிற ஒளியும், சந்திரனின் ஒளியும், அக்னியின் சுடரும் என்னிட

மிருந்து பிறந்த ஒளி என்று அறிந்து கொள். இப்பொழுது அந்த மகாத்மா மூலம் செய்யப்படும் காரியங்களைக் கூறுகிறார்.

காமாவிஷ்ய ச பூதானி தாரயாம்-யஹ-மோஜஸா
புஷ்ணாமி சௌஷதீ: ஸர்வா: ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: 13

என்னுடைய சக்தியினால் நான் பூமியினுள் பிரவேசித்து உயிர்களையெல்லாம் தாங்குகிறேன். இனிய ரசம் பொங்கும் வடிவான சந்திரனாகி பயிர்களை எல்லாம் காப்பாற்றுகிறேன்.

அஹம் வைஷ்வானரோ பூத்வா ப்ராணினாம் தேஹ-மாச்ரித:
ப்ராணாபான-ஸமாயுக்த: பசாம்-யன்னம் சதுர்விதம் 14

வயிற்றுக்கு கனலாக மாறி நான் உயிர்களின் உடலில் தங்கி பிராண-அபான வாயுடன் கூடி நான்கு வித அன்னத்தை ஜீரணம் செய்கிறேன்.

நான்காவது அத்தியாயத்தில் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே இந்திரிய அக்கினி, யோக அக்கினி, பிரம்ம அக்கினி என்ற பதின்மூன்று, பதினான்கு அக்னிகளைப் பற்றி கூறியிருக்கிறார். அவைகள் எல்லாவற்றின் விளைவும் ஞானமாகும். ஞானமே அக்கினியாகும். அத்தகைய அக்கினி உருவமாகி பிராணம் அபானத்துடன் கூடிய நான்கு விதிகளினால் (ஜபம் எப்பொழுதும் உள் மூச்சு வெளி மூச்சினால் உண்டாகிறது. அதன் நான்கு விதிகள் பைகரி, மத்யமா, பஸ்யந்தி, பரா என்பனவாம். இந்த நான்கு விதிகளால்) தயார் செய்யப்படும் அன்னங்களை நான் ஜீரணம் செய்கிறேன் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி பிரம்மம் என்ற அன்னத்தினால் மட்டுமே ஆன்மா, முழு திருப்தியை அடைகிறது. மற்ற எதனாலும் அதற்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. உடலைப் பாதுகாக்கும் அன்னங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் 'ஆகாரம்' என்று கூறுகிறார். உண்மையான அன்னம் பரமாத்மா ஆகும். பைகரி, மத்யமா, பஸ்யந்தி, பரா என்ற நான்கு விதிகளால் அந்த அன்னம் தயார் செய்யப்படுகிறது. இதையே பல மகாபுருஷர்கள் பெயர், வடிவம், லீலை, பரம பதம் (இருப்பிடம்) என்று கூறுகின்றனர். முதலில் பெயரை ஜபிக்க வேண்டும். முறையே இதய தேசத்தில் இஷ்ட தேவதையின் உருவம் தோன்றத் தொடங்குகிறது. அதன்பின் ஒவ்வொரு துளியிலும் பரவி, எங்கும் காரியத்தைச் செய்யவல்ல அதன் லீலைகள் பற்றிய தெளிவு ஏற்படுகிறது. இது போன்று இதய தேசத்தில் செயல் வல்லமைகளின் தரிசனமே லீலைகளாகும். (வெளியில் செய்யப்படும் ராம லீலை — ராஸ லீலை அல்ல) அந்த தெய்வீக லீலையின் நேர் அனுபூதி பெற்று அந்த மூல லீலாதாரி தொட்டுணர்வு எப்பொழுது கிடைக்கிறதோ அங்குதான் பரமத்தின் நிலை தோன்றுகிறது. அதை அறிந்து சாதகன் அதிலேயே நிலைத்து விடுகிறான். அதிலேயே நிலைத்தல், அந்த

பரிபக்குவ நிலையில் பரப்பிரம்மத்தை தொட்டுணர்ந்து அதில் நிலைத்தல் ஆகிய இரண்டும் ஒரே சமயத்தில் சேர்ந்தே நிகழ்கின்றன.

இவ்வாறு பிராணம்-அபானம் அதாவது உள் மூச்சு, வெளி மூச்சோடு கூடிய பைகரி, மத்யமா, பஸ்யந்தி, படிப்படியாக முன்னேறி முடிவிடமான பரமபதத்தை அடைய வழி செய்யும் நான்கு விதிகளைக் கடைப்பிடித்து அவைகள் நிறைவேறும் நேரத்தில் அந்த 'அன்ன'மான பிரம்மம் பரிபக்குவமடைகிறது; கிடைக்கிறது; ஜீரணிக் கப்படுகிறது; அதைப்பெறும் பாத்திரமும் பரிபக்குவமடைகிறது.

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸ்ந்நிவிஷ்டோ
மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞான-மபோஹனஞ் ச
வேதைஸ்ச ஸர்வை-ரஹமேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் 15

நானே எல்லாப் பிராணிகளின் இதயத்திலும் 'அந்தர்யாமி' ஆக இருக்கிறேன். என்னிலிருந்துதான் உருவத்தின் ஸ்மிருதி (மறந்த பரமாத்மாவை நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல்) தோன்றுகிறது. ஸ்மிருதியின் கூடவே ஞானமும், தடைகளின் அழிவும் இஷ்ட தேவதையான என்னிடமிருந்து தோன்றுகின்றன. எல்லா வேதங்களின் மூலமும் நான் அறியத் தக்கவன். வேதாந்தத்தின் கர்த்தா நானே (வேதங்கள் தனியாக இருந்தபோது அதுபற்றிய ஞானம் உண்டாகிறது. எல்லாம் அறிந்து அந்த உருவத்தில் நிலைத்த பிறகு யாரிடமிருந்து எதைக் கற்க வேண்டும்) அதாவது வேதங்களின் கடைசி நிலையில் உள்ள கர்த்தா நானேதான். அத்தியாயத்தின் முதலில் அவர் சம்சாரத்தை 'மரம்' என்று கூறினார். அதன் மேல் பாகத்தில் பரமாத்மாவும், கீழே பிரகிருதி முதலான நிலைகளும் இருக்கின்றன. எவன், இதன் மூலத்தினால் பிரகிருதியைப் பிரிவுபடுத்தி அறிந்து கொள்கிறானோ, மூலத்திலிருந்து அறிந்து கொள்கிறானோ அவன் வேதத்தை நன்கு அறிந்தவனாகிறான். இங்கோ 'நான் வேதத்தை அறிந்தவன்' என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறி தன்னை வேதம் அறிந்தவர்களுடன் ஒப்பிட்டு அவர் வேதத்தை நன்கு அறிந்தவர் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் தத்துவ ஞானிகளில் மகாத்மாவாகவும், யோகிகளிலெல்லாம் பரம யோகியாகவும் இருந்தார். இங்கு இந்தக் கேள்வி நிறைவு பெறுகிறது. இனி சம்சாரத்தின் புருஷரின் இரண்டு நிலைகள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார்.

த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஸ்-சாக்ஷர ஏவ ச
க்ஷர: ஸர்வாணி பூதானி கூடஸ்தோக்ஷர உச்யதே 16

அர்ஜுனா ! இந்த உலகில் அழிவுக்கும், மாறுதலுக்கும் உட்பட்ட 'க்ஷரன்', அழிவற்ற மாறாத்தன்மை பொருந்திய 'அக்ஷரன்' என்று இரண்டு வகையான புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எல்லாப் பிராணிகளின் அழியும் உடல்கள் க்ஷர புருஷர்கள் ஆவர். அந்த மாறுதலற்ற இரகசிய

புருஷர் அழியாதவர் என்று சொல்லப் படுகிறது. சாதனை மூலம் மனத்துடன் கூடிய புலன்களை தன் வயப்படுத்தி அதாவது, எவனுடைய புலன்களின் சமூகம் மாறுதலற்றவையாக இருக்கிறதோ அத்தகையவன் 'அக்ஷரன்' ஆவான். இதுவும் புருஷரின் நிலைச் சிறப்பாகும். இந்த இருவரைத் தவிர மூன்றாவது புருஷரும் உண்டு.

உத்தம: புருஷஸ்த்-வன்ய: பரமாத்மேத்-யுதாஹ்ருத:
யோ லோகத்ரய-மாவிஷ்ய பிபர்த்-யவ்யய ஈஷ்வர: 17

இந்த இருவரையும் விட மிகச் சிறந்தவர் உண்டு. அவர் (மூன்றாவது நிலையில் உள்ளவர்) மூன்று உலகிலும் நுழைந்து அவற்றைத் தாங்கி பாதுகாக்கிறார். அவ்ரை அழியாதவர், பரமாத்மா, ஈஸ்வரன் என்றும் கூறுவர். பரமாத்மா புலனுக்கு எட்டாதவர், அழிவற்றவர், புருஷோத்தமர் என்பவைகள் அவரை அழைக்கப் பயன்படும் பல சொற்களாகும். உண்மையில் அவர் தனிப்பட்டவர். அதாவது சொல்லுக்கு அப்பாற்பட்டவர். இது க்ஷர அக்ஷரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மகா புருஷரின் கடைசி நிலையாகும். இந்நிலையைப் பரமாத்மா போன்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் அவர் தனிப்பட்டவர். அதாவது சொற்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். அந்த நிலையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னுடைய நிலையைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

யஸ்மாத் க்ஷர-மதீதோஹ-மக்ஷராதபி சோத்தம:
அதோஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: 18

மேற்கூறிய அழிவுக்கும், மாற்றத்திற்கும் உள்ளாகும் க்ஷேத்திரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவன் நான். நானே அழியாத இரகசிய புருஷனை விடச் சிறந்தவன். எனவே உலகத்திலும், வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று நான் குறிப்பிடப்படுகிறேன்.

யோ மாமேவ-மஸம்மூடோ ஜானாதி புருஷோத்தமம்
ஸ ஸர்வவித்-பஜதி மாம் ஸர்வபாவேன பாரத 19

பாரதா ! யார் மயக்கமற்றவனாய் இங்ஙனம் என்னைப் புருஷோத்தமன் என்று அறிந்து கொள்கிறானோ அத்தகைய எல்லாம் அறிந்த அவன் என்னை எங்கிலும், எல்லா வகைகளிலும் பஜிக்கிறான். அவன் என்னிலிருந்து மாறுபட்டவனல்ல.

இதி குஹ்யதமம் ஷாஸ்த்ர-மித-முக்தம் மயானக
ஏதத்-புத்த்வா புத்திமான் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத 20

பாவமற்றவனே ! இங்ஙனம் ஆழ்ந்த இந்த சாஸ்திரம் என்னால் உரைக்கப்பட்டது. இதை அறிபவன் ஞானியும், கிருதார்த்தனும் ஆவான். எனவே யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இந்த வாக்கும் ஒரு பூரண சாஸ்திரமாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இந்த இரகசியம் மிகவும் ஆழ்ந்ததொன்ற தாகும். அவர் இதனை அர்ஜுனனிடமும், உத்தவரிடமும் மட்டும்தான் கூறினார். இது அதை அறியத்தக்க அதிகாரிக்கு மட்டுமே கூறப்பட்டது. எல்லோருக்குமல்ல. ஆனால் இந்த இரகசியம் அல்லது சாஸ்திரம் எழுத்து வடிவில் தோன்றி, புத்தகமாக எல்லோர் முன்னிலையிலும் வந்ததால் அது எல்லோருக்குமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் கூறப்பட்டது என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் ஒப்பற்ற பக்தனுக்கு மட்டுமே சொல்லப்பட்டது, இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய இரகசியம், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய இந்த உருவம் எல்லோருக்கும் பொதுவானதல்ல. சிலர் அவரை 'அரசர்' என்றும், மற்றும் சிலர் அவரை 'தூதர்' என்றும், வேறு சிலர் அவரை 'யாதவர்' என்றும் கூறுகின்றனர். எதையும் மறைக்கவில்லை. மறைத்திருந்தால் அவனுக்கு நன்மை விளைந்திருக்காது.

பிரம்ம நிலையை அடையும் ஒவ்வொரு மகா புருஷரிடமும் இந்தச் சிறப்பு காணப்படுகிறது. இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர் ஒருமுறை மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார். 'இன்று நீங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறீர்களே' என்று பக்தர்கள் கேட்டபொழுது ''நான் இன்று அந்தப் 'பரமஹம்ஸர்' ஆகிவிட்டேன்'' என்று அவர் பதில் அளித்தார். அவர் காலத்திலிருந்த மகா புருஷர் பரம ஹம்ஸரைக் குறிப்பிட்டார் போலும்! சிறிது நேரம் சென்றதும் மனம், செயல், வாக்கு இவற்றால் விரக்தியுடன் அவரைப் பின்பற்றிய சாதகர்களிடம் அவர் கூறினார் — இதோ பாருங்கள் ! நீங்கள் சந்தேகப்பட வேண்டாம். நான் திரேதா யுகத்தில் பிறந்த அதே இராமன்தான். துவாபர யுகத்தில் தோன்றிய அதே கிருஷ்ணன்தான். நான் அவர்களுடைய பவித்திர ஆன்மாவும், அவர்களுடைய உருவமும் ஆவேன். இந்த நிலை அடைய வேண்டுமானால் என்னைப் பாருங்கள் !

இவ்வாறேதான் பூசனைக்குரிய மகாராஜ் அவர்களும் எல்லோர் முன்னிலையிலும் கூறினார் : நான் பகவானுடைய தூதன்தான். அந்த உண்மையான (தொண்டன்தான் பகவானின் தூதனாவான்) என் மூலம் அவருடைய உபதேசங்கள் உங்களுக்குக் கிடைக்கின்றன''.

கிறிஸ்து கூறினார் : நான் கடவுளின் மகன். என்னிடம் வாருங்கள். அங்ஙனம் வந்தால் நீங்களும் ஈஸ்வரரின் புத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படுவீர்கள்'' என்று.

எனவே, எல்லோரும் புத்திரர்களாக வேண்டும். அவர் பக்கம் செல்லுதல் என்பதற்கு அவருடைய சாதனை முறையில் படிப்படியாகச் சென்று நிறைவு செய்தல் என்று பொருள். முகம்மது நபி அவர்கள் ''நான் அல்லாவின் தூதன். உபதேசத்தைப் பரப்பும் தூதன்'' என்று கூறினார். பூசனைக்குரிய மகாராஜ் அவர்கள் எல்லோரிடமும் எந்தக் கொள்கையையும் எதிர்க்கவும் வேண்டாம், கொண்டாடவும் வேண்டாம் என்று கூறுவதுண்டு. விரக்தியுடன் அவரைப் பின்பற்றியவர்களிடம் அவர்

கூறினார் :-- என்னுடைய விஸ்வரூபத்தை மட்டுமே பார். சந்தேகப்படாதே. சந்தேகப்படுபவர் களுக்கு அனுபவத்தைக் காட்டி, அதட்டி- உருட்டி உலக விவகார சிந்தனைகளிலிருந்து அவர்களை விடுவித்து, யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறிய அந்த பூஜை விதிமுறைகளில் (அத்தியாயம் 2/40-43) அவர்களை ஈடுபடுத்தி தனது வடிவைக் காட்டினார். அவர் இன்றளவும் மகாபுருஷர் உருவத்தில் நிலைத்து நிற்கிறார். இவ்வாறே ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய நிலையும் இரகசியமாக இருந்தது. ஆனால் தனது ஒப்பற்ற பக்தனாகவும், தகுதியுள்ளவனாகவும், அன்பனாகவும் இருந்த அர்ஜுனனிடம் அந்நிலையை ஒளிவீசச் செய்தார். ஒவ்வொரு பக்தனுக்கும் இது கிடைக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. மகாபுருஷர்கள் இலட்சக் கணக்கானவர்களை அந்தப் பாதையில் ஈடுப்டுத்துகின்றனர்.

முடிவுரை :

இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த சம்சாரத்தை அரசமரம் போன்ற ஒரு மரம் என்றார். அரசு ஓர் உதாரணம் மட்டுமேயாகும். இதற்கு மூலமான பரமாத்மா இதன் மேல் பாகத்திலும், இதற்கு கீழே பிரகிருதி முதலான எல்லாவைகளும் கிளைகளாவும், பிரிந்து செல்லும் உப கிளைகளாகவும் திகழ்கின்றன.

எவன் இதன் மூலத்தையும், மற்றவைகளையும் நன்கு அறிந்து கொள்கிறானோ அவனே வேதத்தை நன்கறிந்தவன் ஆகிறான். இந்த சம்சார மரத்தின் கிளைகள் மேல் கீழாக எங்கும் பரவியுள்ளன. அந்த மூலவேரின் கிளைகளும், மேலிருந்து கீழாக எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றன. ஏனெனில் அதன் மூலம் ஈஸ்வரன். அவனே விதை உருவமாக ஒவ்வொரு ஜீவனின் இதயத்திலும் வசிக்கிறான்.

புராணத்தில் இவ்வாறு ஒரு விளக்கவுரை உள்ளது — பிரம்மா ஒரு சமயம் தாமரை மலரில் அமர்ந்தவாறு எனது உற்பத்தி ஸ்தானம் எது, எங்கிருந்து பிறந்தேன், என்று சிந்திக்கத் தொடங்கினார். அவர் தாமரைத் தண்டின் வழியே செல்லலானார். சென்று கொண்டே யிருந்தார். ஆனால் அவரால் உற்பத்தி ஸ்தானத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நிராசையடைந்து அதே தாமரையில் ஆசனமாக அமர்ந்து கொண்டார். சித்தத்தை அடக்கலானார். தியானத்தின் மூலம் தனது மூல உற்பத்தி ஸ்தானத்தைக் கண்டு கொண்டார். பரம தத்துவத்தைத் தரிசித்து வணங்கினார். பரம வடிவின் கட்டளை இவ்வாறு கிடைத்தது :- நான் எல்லா இடத்திலும் பரவியிருக்கிறேன். என்னை இதயத்தில் மட்டுமே அடைய முடியும். இதய தேசத்தில் எவன் தியானம் செய்கிறானோ அவனே என்னை அடைகிறான்''.

பிரம்மா ஒரு சின்னம் மட்டுமேயாகும். யோக சாதனை பரிபக்குவம் அடையும் நிலையில் இந்த நிலை விழிப்புறுகிறது. ஈஸ்வரனிடம் ஈடுபட வழிவகுக்கும் பிரம்ம வித்தையுடன் கூடிய அறிவுதான், பிரம்மா, தாமரை மலர் தண்ணீரில் இருந்து கொண்டே பவித்திரமாகவும், பற்றற்றும் இருக்கிறது. அறிவு இங்குமங்கும் அலையும்பொழுது வடிவ நிலை கிட்டுவதில்லை. ஆனால் அதே அறிவு நிர்மலம் (களங்கமற்ற) என்ற ஆசனத்தில் நிலையாக இருந்து மனத்துடன் கூடிய புலன்களை வயப்படுத்தி இதய தேசத்தில் அடக்கி வைக்கும்பொழுது அவை அடங்கும் நிலையில் அதே இதயத்தில் பரமாத்மாவை அடைகின்றது.

இங்கு யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி சம்சாரம் ஒரு மரம் — அதன் மூலம் எங்கும் இருக்கிறது. அதன் கிளைகள் எங்கும் பரவியிருக்கின்றன. கர்மங்களுக்கு ஏற்றவாறு மானுட யோனியில் மட்டுமே பந்தங்கள் ஏற்படுகின்றன, பிணைக்கின்றன. மற்ற யோனிகள் கர்மங்களுக்கேற்ப போகத்தை அனுபவிக்கின்றன. எனவே, திட வைராக்கியம் என்ற ஆயுதத்தினால் இந்த சம்சாரம் என்ற அரச மரத்தை நீ வெட்டி, எதில் சென்று மகரிஷிகள் மறுபிறவி எடுக்காமல் இருக்கிறார்களோ அந்த பரம பதத்தை நீ தேடு !

சம்சாரமரம் வெட்டப்பட்டுவிட்டது என்பதை எப்படி அறிவது? இதுபற்றி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் : யார் கர்வம், மோகம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடுகிறானோ, சேர்க்கை தோஷத்தை வெல்கிறானோ, எவன் வேட்கையிலிருந்து விடுபடுகிறானோ, இருமைகளிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறானோ அத்தகைய புருஷன் அந்தப் பரம தத்துவத்தை அடைகிறான். அந்தப் பரமபதத்தை சூரியனோ, சந்திரனோ, அக்கினியோ பிரகாசிக்கச் செய்வதில்லை. அதுதானே பிரகாசிக்கிறது. அதில் நுழைபவர்கள் மீண்டும் திரும்பி வருவதில்லை. அது எனது பரம ஸ்தானம் அல்லது பரம பதம் ஆகும். அதை அடைய எல்லோருக்கும் உரிமை உண்டு. ஏனெனில் இந்த ஜீவாத்மா என்னுடைய சுத்தமான அம்சமாகும்.

உடலைவிட்டுச் செல்லும்போது ஜீவாத்மா, மனம், ஐம்புலன்கள் ஆகியவற்றின் செயல் முறைகளுக்கு ஏற்ப புதிய உடலை ஏற்கிறது. ஸம்ஸ்காரம் ஸாத்வீகமானால் ஸாத்வீக நிலையையும், ராஜஸமானால் மத்திம நிலையையும், தாமஸ குணமானால் கீழ்த்தரமான, அருவருக்கத்தக்க யோனிகளையும் அடைகிறது. இதைப் பார்க்க முடியாது. பார்ப்பதற்குரிய திருஷ்டிதான் ஞானம் ஆகும். அது ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதற்குரிய பெயரல்ல. யோகிகள் இதயத்தில் சித்தத்தை இணைத்து முயற்சி செய்தவாறு இதைப் பார்க்கிறார்கள். எனவே, ஞானம் சாதனையினால் அடையக் கூடியது. அத்யயனம் செய்வதால் அதன்மேல் ஒரு சுவை ஏற்படுகிறது. சந்தேகத்துடன் கூட செயலற்ற ஆன்மாவையுடைய மனிதர்கள் முயற்சி செய்தாலும் அதை அடைய முடிவதில்லை.

இங்கு கிடைக்குமிடத்தைப் பற்றிய விளக்கம் இருக்கிறது. எனவே, அந்த நிலையில் மகிமைகளின் பெருக்கு சுபாவமானது. அவற்றை விளக்கி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார் : சூரிய-சந்திரரின் ஒளியும் நானே. அக்கினியின் ஜ்வாலையும் நானே. நானே பிரசண்ட அக்கினி உருவத்தினாலும் நான்கு விதிகளாலும் பரிபக்குவமாகும் அன்னத்தை ஜீரணிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி அன்னம்தான் பிரம்மம். அந்த அன்னத்தை அடைந்து ஆன்மா திருப்தி பெறுகிறது. வைகரியிலிருந்து பரா வரையிலும் அன்னம் தயாராகி பூரண பரிபக்குவமாகி ஜீரணிக்கப் படுகிறது. அந்தப் பாத்திரமும் மறைந்து விடுகிறது. இந்த அன்னத்தை நானே ஜீரணம் செய்கிறேன். அதாவது சத்குரு நடத்துபவனாக இல்லாதவரை இது கிட்டாது.

இதை வலியுறுத்தி யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மறுபடியும் கூறுகிறார் : எல்லாப் பிராணிகளின் உள்ளிருந்து நினைவூட்டுகிறார். எந்த வடிவம் மறக்கப்பட்டிருந்ததோ, அதனை நினைவூட்டுகிறார். ஸ்மிருதியுடன் கிடைக்கும் ஞானமும் நானேதான். அதில் ஏற்படும் சங்கடங்களுக்கு சிகிச்சையும் நானே. நான்தான் அறியத்தக்கவன். தெரிந்து கொண்ட பிறகு அந்த ஞானத்தின் கர்த்தாவும் நானேதான். யார் எதனை அறிவது? நானே வேதத்தை அறிந்தவன். சம்சார மரத்தை மூலத்துடன் அறிந்து கொள்பவன்தான் வேதத்தை நன்கு அறிந்தவன் என்றும், அதனை வெட்டுபவன்தான் அதனை அறிந்து கொள்வான் என்றும் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கூறியிருக்கிறார். அந்த வேதத்தை அறிந்தவர்களுள் தன்னையும் ஒருவராக எண்ணிக் கொள்ளுகிறார். எனவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் வேதத்தை நன்கு அறிந்த புருஷோத்தமன் ஆவார். அவரை அடையும் உரிமை மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு.

கடைசியில் அவர் கூறுகிறார் : உலகத்தில் மூன்று வகையான புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். பூதங்களின் எல்லா சரீரங்களும் அழிபவைகள். மனத்தின் கூடஸ்த நிலை (மறைந்திருந்த ஆன்ம நிலை)யில் பரமாத்மா, பரமேஸ்வர், புலனுக்கெட்டாதவர், அழியாதவர். என்று கருதப்படும் புருஷர் வேறொருவராகும். இது அழியும் — அழியா நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையாகும். இதுவே பரமஸ்திதியாகும். இதை அடைந்தவர்கள் நான் அழியும்-அழியா நிலைக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்றும், அதனாலேயே 'புருஷோத்தமன்' என்று அழைக்கப்படுவதாகவும் கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு உத்தம புருஷரை அறிந்து கொள்ளும் அந்த ஞானியான பக்தர்கள் எல்லா வகையிலும் என்னை பஜிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அறிவில் வேறுபாடு இல்லை. அர்ஜுனா ! இந்த மிக்க ஆழ்ந்த, மறைக்கப்பட வேண்டிய இரகசியம் உனக்காகக் கூறினேன். நிலை அடைந்த மகா புருஷர்கள் எல்லோர் எதிரிலும் கூறுவதில்லை. ஆனால்

அதைப் பெறும் உரிமை உள்ளவர்களிடம் மறைப்பதில்லை. மறைத்தால் அதிகாரி என்ன பெறமுடியும்? இந்த அத்தியாயத்தில் ஆன்மாவின் மூன்று நிலைகளின் வர்ணனை, க்ஷர-அக்ஷர-அதி உத்தம புருஷரின் வடிவம் விளக்கப்பட்டது. இதுபோன்றதொரு விளக்கம் மற்ற அத்தியாயங்களில் கொடுக்கப்படவில்லை.

இவ்வாறு பிரம்ம வித்தையைப் புகட்டுவதும், யோக சாஸ்திரமும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண-அர்ஜுன உரையாடலாக வந்துள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும் உபநிஷதத்தில் 'புருஷோத்தம யோகம்' என்ற பதினைந்தாவது அத்தியாயம் நிறைவு பெறுகிறது.

இவ்வாறு ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸ பரமானந்தர் அவர்களின் சீடரான சுவாமி அட்கடாநந்தர் எழுதிய ஸ்ரீமத் பகவத கீதையின் உரையான ''யதார்த்த கீதை''யில் ''புருஷோத்தம யோகம்'' என்ற பதினைந்தாம் அத்தியாயம் நிறைவு பெறுகிறது.